

erat, quod ipse donator declarari ficeret, ipsum donationum non obseruasse in donationis instrumento promissa. Cum certum, & clarum sit quod etiam si debitor ex dispositione, vel contractus, vel legis ipso iure in cedit in caducitatem iuris quod habet in re, semper tamen intelligitur sententia declaratoria lata, sicuti in specie donationis facta, adiecto pacto, de aliquid faciendo, sub pena nullitatis donationis respondi in consilio.

262. num. 5. lib. 3. vbi retuli Hieronymu Gabrielem in consil. 51. nu. 34. lib. 1. & Riminaldum iun. in consil. 72. num. 136. lib. 1. qui refert Socium iun. dicentem, omnia iura mundi afferentia, penam certis in casibus imponi ipso iure, intelligenda esse dummodo sequatur sententia declaratoria quam quidem traditionem latissime probant Iason in le. si quis maior num. 25. C. de transact. Decius in auth. Cassa. num. 14. C. de sacro sa nct. Eccles. & in consil. 144. num. 6. & latius Tiranus in l. si vnuquam in verbo revertatur. num. 22. C. de reuoca. donation. Immo idem est in delictis etiam 33 grauissimis qua & si lex statutu ipso iure puniri, nihil minus intelligitur prius lata sententia declaratoria, sicuti latissime differui in consil. 99. nu. 168. libr. 1. vbi de criminibus lege Maiestatis, diuinæ, & humanæ, & simoniae respondi.

Sexto, & ultimo, comprobatur praecedens argumentatio, quod cum tam ipse Comes Hieronymus donator, quam Comes Octavianus donatarius decesserit, nulla caducitatis declaratione a se facta, dicitur illa ita remissa, & nec ab heredibus donatoris fieri, nec contra heredes donatarij ferri nunc possit, sicuti simili in 34 casu, de declaratione caducitatis contra Emphyteutam, qui a commode emphyteus ipso iure dicitur cedisse, si non soluit canonem domino, vel quid simile commisit, dicimus remissam censer ipsam penam, quod non facta declaratione ab Emphyteus domino decessit vel dominus, vel Emphytota, et multo magis quando vterque. Ita sane auctoritate plurimorum scripti in commentarijs, de presumptionibus lib. 3. presumpt. 112. col. pen. lecendum nouas imprecisiones Coloniensem Taurinensem & Venetam.

His intelligimus, cessare dubitationem illam doce & acute excitatam ab Excellentissimo Senatu suis in motu pag. 1. in primo argum., & pag. 3. a tergo in fine ver. nos vero versamur in terminis, &c. donationem tamen hanc censer resolutam ob non secutum implementum donatarij, vt respondit Eugenius in consil. 29. nu. 30. & 33. Et precipue quando implementum respicit causam finalem, sicuti scripsit Simon de Pratis in consil. 46. nu. 3. Cessat sane hanc dubitatio, cum nostro in casu constet, nullam culpam potuisse adscribi Comiti Octavianu donatario, quod ex sua parte non obseruauerit promissa in donatione. Et si qua dici posset ab eo commissa culpa, illa dicitur ex predictis remissa.

Quinta est conclusio, Comitem Octavianum nullum suo facto, vel non facto præiudicium aliquod afferre potuisse Comiti Cesari nunc auctori, qui possit consequi & obtinere bona sibi donata a dicto Comite Hieronymo eius patre. Non facto (vt ab hoc incipiā) detrimentum aliquod ferre non potuisse, vt puta non obseruado (si qua ratiō in obseruantia fuit) in donationis instrumento promissa, vt si non persoluit ipse Comes Octavianus summam illam aureorum sexcentum semel tantum promissam, ac illam annuam ducētum pariter aureoutum; Ita dicimus Emphyteutam, cui tam contemplatione filiorum & descendantium, quā vt nostro in casu, concessa fuit Emphyteus, pro se & filiis ac descendantibus, si omisit soluere debitum Canoneum damnum non adferre ipsis filiis, & descendantibus, sic sane Iacobinus de sancto Georgio in inuestigata feudalitate, in verbo, Dicitisque vasalli num. 53. versic.

tertio limitabis. Et hec quidem consideratio manifeste fatus probatur ipsiusmet verbis instrumenti donationis, quibus actum & conuentum fuit, quod si aliquis ipsorum donatariorum, vel etiam haeredum defecerit in solutione prædicta per triennium, tunc & eo casu teneta soluere duplum. Et si aliquis ipsorum vel omnes defecerint in iam dicta solutione per aliud triennium, donatio prædicta sit nulla, & inutilida, ac nullius roboris & momenti quo ad illum qui defecerit, &c. His postremis verbis cōstat, quod si Comes Octavianus defecit in dicta solutione illa sua omisso & negligenter nocere non potest d. Comiti Cesari. Et cui si non nocet, (vt statim dicimus) factum ipsius Comitis Octavianii in alienatione, a se facta, quanto minus non debet nocere hanc omissione. Cum certum sit maius esse peccatum commissionis, quam omissionis. L. si morsa. ff. soluto matr. vbi Bart. & reliqui.

De facto, hoc est de alienatione facta a Comite Octavianio contra donationis pacta & conuenta, nūc differamus, quod scilicet illa nocere non poterit, nec nūc possit Comiti Cesari. Etenim clari est, donatione fuisse facta dicto Comiti Octavianio, p. se & eius filiis, & descendientibus, atq; ita (vt diximus supra in prima conclusione) acquisitus fuisse ius ipsis filiis, sicuti Comiti Cesari. Potrō quando patri fuit aliquid concessum, & donatum pro se & filiis, & non potest ipse patrē illa donata alienare in præiudicium filiorum. Ita la 38 nē de Emphyteusi vel feudo donato, & concessio patris, pro se & filiis non posse patrem in præiudicium filiorum, alienare & transferre in extraneum, scribunt Baldus & Angelus in l. item videndum. S. nunc videamus ff. de petitio. haered. sicuti sic loqui declara Natta, quem mox referam, Alex. in consil. 106. num. 8. lib. 4. Corneus in consil. 74. numero 4. lib. 1. Iason in consil. 7. colu. 8. vers. tertio principaliter lib. 3. Curtius lun. in Tract. feudorum in quinta parte num. 3. vers. limite nunc primū, Dec. in consil. 239. nu. 6. iuncto. nu. 5. vers. venio tertium, & num. 7. vers. & quod obligatio, Sigismundus Loftodus in consil. 10. num. 24. Bero. in consil. 77. num. 39. lib. 1. Socinus lunior in consil. 103. nu. 30. lib. 2. Tiraquellus in Tract. de nobilitate cap. 35. num. 5. Natta in consil. 475. nu. 17. vers. Nō obstat, quod scribit lib. 2. & in consil. 660. num. 4. Cephalus in consil. 29. num. & 20. lib. 1. & Phanucus in Tract. de inuentario in sexta parte num. 32. in fine. Et nostro in casu conclusio hanc verisimiliter redditur, ex ipsiusmet donationis claris his verbis. Quod nemo ipsorum donatariorum, possit modo aliquo bona donata in totum, vel in parte alienare, vel ad alium quous modo transferre nec relinquere in ultima voluntate, nisi inter se ipsis ad inuicem, & eorum filios, & descendentes. Et si ab eis, vel ipsorum aliquo contrarium attenuatum fuerit, &c. sit ipso iure nullum, & ipso iure, & facto revertatur ad ipsum donatorem, qui ex tunc eadem bona res & iura alteri ipsorum donatariorum, vel eorum filiis, & descendantibus non alienantibus, & non contra convenientibus donat, &c. Est itaque manifestum dictum Comitem Octavianum non potuisse prædicta alienationem facete in præiudicium Comitis Cesari, in quem ipse donator in casu alienationis, eodem alienis titulo contulit hanc bona.

Et ex predictis tollitur consideratio illa deducta in motu pag. 1. in primo argum., & reperita in pag. 3. a tergo in fine ver. Nos vero versamur in terminis, &c. donationem hanc censer resolutam propter inobseruantiam pactorum, & conuentum in ipsa donationis instrumento scripturarum. Hæc sane consideratio, vt etiam diximus in fine praecedentis conclusionis, tollitur, quia nulla imputari potest culpa Comiti Cesari, qui omnia plenè fuerint obseruata.

Sexta est conclusio, Comitem Cesarem auctorem nullum

nullum sibi attulisse præiudicium sua illa ratificatione, qua ratificationi alienationem a Comite Octaviano patre factam Cantelmaio emptori dictorum bonorum, cum ipsa ratificatione fuerit, sitque omnino, & ipso iure nulla, sicuti multis his rationibus, & argumentis de monstratur.

Primo, actus quilibet, præsertim proprii juris renuntiatio, & remissio metu facta præcedente protestatione demet ipsi, est ipso iure nulla, le. qui aliena. S. vlt. ff. de acquir. haered. Et in specie clarè ibidem annotavit Castren. num. 4. quem fecuti sunt Ruinus in consilio.

121. num. 5. lib. 4. Ripa in cap. Cum. M. Ferrariensis. num. 83. in fine de Constit. Hieronymus Gabriel in consil. 149. num. 93. lib. 2. Surdus in consil. 37. nu. 20. li. 1. & Hondeodus in consil. 23. num. 22. lib. 1. Et his constat cum Castren. esse hodie magis receptam opinionem aduersus Alex. in dicto. S. vlt. & in consil. 16. colu. vlt. lib. 3. quem & ego sum aliquando secutus in consil. 2. num. 23. lib. 1. Atqui nostro in casu constat Comitem Cesarem protestationem nec fecisse priusquam ratificaret prædictam alienatione, vsquam dixit, se me tu reverentiali paterno, cuius potestat se subfasset, cu scire non posse ipsi patri contradicere. Ergo hæc ratificatione est ipso iure nulla. Nec repugnat si dicatur,

40 quod licet t̄ protestatio hæc metus clandestinæ facta operetur nullitatem huius ratificationis in præiudicium Comitis Octavianiani, qui voluit Comitem Cesarem filium ratificare alienationem, attamen nihil operari posse videtur contra Cantelmaios, sicuti in specie scribunt Bartolus in dicta l. qui aliena. S. vlt. t. in fine de acquir. haered. & in l. clari in fine. C. de fideicom. Alex. in consil. 15. lib. 3. & alijs comprobant Cratet. in consil. 120. num. 6. Nam responderetur primo verisimile esse, quod Cantelmaij emptores fuerint in causa huius illationis metus, cū ipsi patet sint, quod ipse Comes Octavianus vñdor ratificari faceret ipsam venditionem a Comite Cesare eius filio, quem sciebant, & aetate minorē, & sub patri potestate, quæ in se habet metum reverentialem erga patrem, & ob id, protestatio noce-re debet Cantelmaios, sicuti de eadem facti specie cum Ruino in dicto consil. 121. lib. 4. interrogatus respondit, Decius in consil. 19. num. 3. in fine. Et præ-

41 terea protestatio t̄ hæc nocet Cantelmaios singularibus successoribus dicti comitis Octavianiani, sicuti in ipso

42 cōsiderat qualitates actus à se ratificati, quemadmodum scribunt permulti quos commemorati in consil. 1. nu.

329. lib. 1. in consil. 203. num. 37. lib. 3. & in Commentarijs de recuperanda possessione remedio 15. num.

123. & de presumptionibus lib. 2. presumpt. 39. n. 3.

Potrō hoc in casu certum est, Comitem Cesarem ignorasse qualitates illius alienationis facte à Comite Octavianus eius patre. Non enim in ipsius ratificationis in strumento legitur ipsum Comitem Cesarem factū fuisse certiori temere bona vendita fuisse sibi post patris mortem, donata à Comite Hieronymo, sicuti specialis certioratio fieri debuit. Cū generalis renuntiatio iuriis, quod ignoratur aetate minori renuntianti non præiudicet, vt scripsi in commentarijs de presumptionibus lib. 3. presumpt. 82. nu. 7.

Sepima conclusio est, Comitem Hieronymum do-

nare non potuisse reuocare donationem a se factā in præiudicium Comitis Octavianij donatarij. Proba-

tur conclusio his argumentis.

Primo, quia certum est, quod donatio inter viuos

perfecta, qualem hanc fuisse demonstrauimus supra

in prima conclusione non potest à donatore pœnitenti-

43 tia t̄ ducto reuocari vel mutari sine iusta, & legitima

causa l. perfecta C. de donat. quæ sub modo vbi gloss.

& doctores, & scribunt Roma. in consil. 171. colu. pen.

ver. secundū quia regulam, &c. Dec. in consil. 543. n. 7.

Ruinus in consil. 54. num. 3. lib. 3. responsorum cap. 11

num. 6. secundum impressionem antiquam Lugdunensem Iulius Clarus in. §. donatio. q. 1. in fine & latissime Thesaurus in decif. 70. num. 4 & Surdus in decif. 206. num. 5. Et accedit quod ad eo irreuocabilis est donatio perfecta, ut nec Principis rescripto reuocari valeat. l. si donationē C. de reuoca. donatio. Et ego ipse sic respodi in consil. 178. num. 9. lib. 2. post Ruinum in consil. 54. num. 3. lib. 1. Decium in consil. 468. num. 18. & in consil. 498. num. 14. & alios, Immo nec reuocari potest donationē inter uiuos, antequā a donatario fuerit ratificata dūmodo a notario, vel alio fuerit noī ipsius donatarij acceptata, sicuti post Baldum et alios responderunt Craue. in consil. 252. num. 2. & consil. 915. num. 1. & 2. Cephalus in consil. 33. num. 5. lib. 1. & Rolandus in consil. 19. num. 19. lib. 1.

Secundo accedit, quod donatio hæc fuit iuramento donatoris confirmata, cum promissione eam non reuocandi. Ergo reuocari non potuit a dicto donatario. Ita sanè ex aliorum sententia scribunt Ripa in dicto lib. 3. responsorum cap. 11. num. 7. in fine, versi. 3. responderunt, Socinus iun. in consil. 118. n. 12. li. 2. Crauetta in consil. 915. num. 3. lib. 5. & latissim. comprobant. Thesaurus in decif. 70. num. 8. ver. pro concordia, &c. dixit, Senatum Taurinensem iudicasse secundum hæc opinionem, quam ipse Thesaurus paulo supra auctoritate quamplurium comprobauit, sic & Magnonius in decif. Florentinis decif. 19. num. 1.

51. Tertio suffragatur quod donatio hæc facta fuit in praesentia iudicis, adhibito eius decreto, quo casu effecta est irreuocabilis etiam antequam ratificetur a donatario; quemadmodum scribunt Barbatia, in consil. 40. num. 9. lib. 2. Parisius in consilio 69. num. 149. lib. 4. & Thesaurus in dicta decif. 70. num. 11. qui dixit, se non inuenisse contradicenti huic opinioni, quam aquitatem habere censuit.

Quartu. confert, quod hæc donatio facta fuit coniuncta personæ, nempe fratri, ita in specie respondit Craue. in consil. 915. num. 3. lib. 5. quem Secutus est Thesaurus in decif. 70. in fine qui testatur sic iudicasse Senatum Taurinensem.

Ostaua est conclusio, Comitem Hieronymum donatorem nec etiā reuocare posuisse donationem factam dicto Comiti Casari, & si successuro in ipsa donatione nisi post mortem dicti, Comitis Octauiani patris sui. Conclusio hac quam statim vera esse demonstrabimus, vnum antecedens necessarium præsupponit, nempe donatorem si posse alium donare ut ipso donatario mortuo, alter in ipsa donatione succedat. l. quoties. C. de donatio. quæ sub modo, vbi Baldus, & Salicetus, Baldus Nouellus in Tract. de dote parte 22. q. 2. colum. 2. Crauetta in consil. 19. num. 8. Didacus Couarr. in lib. 1. uaria. resolut. ca. 14. num. 2. et alij permulti quos statim commemorabimus.

53. Et hæc quidem donatio, non dependet à prima, sed ab ea adeò dicitur separata, ut licet donator reuocaret ipsam primam, non censeatur reuocare hanc secundam, sicuti egregie respondit Castren. in consil. 385. si queritur, col. 1. lib. 1. quem secutus est Crauetta in dicto consil. 19. num. 8. in fine. Et has esse duas diuisas & separatas donatione probauimus supra in prima conclusione ex sententia Castren. in l. si pecuniam q. 4. n. 11. ff. de condic. causa data, quem dixi secutus Fuisse alios illo in loco commemoratos.

Hoc præmisso, dicimus, donationem hanc factam Comiti Casari reuocari non posuisse ab ipso donatatore. Nam donatio hæc facta Comiti Casari fuit perfectè acquista ipso donatario, stipulante notario nomine ab sentium sive filiorum dicti Comitis Octauiani, nempe Comitis Casaris, tunc nondum nati. At qui donatio facta absenti, stipulante notario, dicitur ipso donatario ita acquista, ut reuocari amplius non possit ab ip-

so donatore. Ergo dictus Comes Hieronymus donator reuocare minime potuit hanc donationem. Illa minor argumenti propositio probatur auctoritate sex & viginti doctorum, me cum illis numerando. Ita sanè. Baldus in l. cum à socero colu. vlt. num. 7. vers. cautebili C. de iure dotum.

2. Comens in l. qui Romæ §. Flavius num. 4. ff. de verbo. obligat.

3. Castren in eodem §. Flavius num. 3. qui refert ipse culatorem, & Albergotum idem scripsisse.

4. Imola in cap. potuit, col. vlt. vers. interdum autem ex facto extra de locato.

5. Aretinus in consil. 74. colu. pen. vers. sed tamen his non obstantibus quæ verè, &c.

6. Alex. in l. qui Romæ §. Flavius num. 8. ff. de verbo. obligat.

7. Corneus in consil. 68. col. 2. num. 8. vers. quartu. p̄dicta confirmatur lib. 3.

8. Socinus Sen. in consil. 137. in fine libro 1.

9. Iason in l. qui Romæ §. Flavius col. 9. num. 9. vers. limitatur secundo ff. de verb. obligat.

10. Ruinus in consil. 54. num. 3. vers. Nec à pacto, & in consil. 172. num. 19. lib. 1.

11. Decius in consil. 58. num. 3. in consil. 239 numer. 5. vers. tertiu. dictum num. 7. & 8. & in consil. 293. & in consil. 507. num. 9.

12. Rodericus Suarz in leg. quoniam in prioribus C. de in officio. testa. in declaratione legis Regni quest. 8. qui permultis iuribus, & argumentis fusimè comprobat.

13. Rubeus in consil. 91. in fine, & in consil. 117. num. 8.

14. Lancellottus Gailaula in rub. ff. de verb. oblig. num. 195. in fine.

15. Socinus iun. in consil. 118. num. 13. lib. 2. qui testatur hanc esse communem opinionem.

16. Socinus iu. in consil. 118. num. 13. lib. 2. qui testatur hanc esse communem opinionem.

17. Tiraquellus in Tract. de iure constituti in 3. parte lib. 1. triplex. num. 49.

18. Guielmus Benedictus in cap. Raynuttius in verbo. si absque in tit. de substitutione fideicommissaria num. 23. de testa. qui latè differit, & hanc esse magis communem opinionem attestatur.

19. Alba in consil. 36. num. 4. lib. 1.

20. Crauetta in consil. 19. num. 11. libr. 1. in consil. 252. num. 2. lib. 2. & in consil. 915. num. 1. lib. 5.

21. Didacus in lib. 1. varia. resolut. cap. 14. num. 12. & in rub. de testa. parte 3. num. 13.

22. Iulius Clarus in §. donatio. q. 13. vers. contrariam tamen sententiam, & vers. secundus est articulus.

23. Rolandus in consil. 19. num. 19. lib. 1.

24. Cephalus in consil. 33. num. 5. lib. 1.

25. Marcus Salon de pace Hispanus in consilio 26. numero 13.

26. Ego ipse in consil. 92. num. 76. lib. 1.

His satis superque demonstrauimus Comitem Hieronymum donatorem non posuisse reuocare donationem in præiudicium Comitis Casaris secundi donatarij. Nunc super est ut satisfaciamus non nullis obiectibus doctissime excitatis.

Primo, obicitur in præallegatis motiuis pag. 2. fac. 1. vers. quia considerandū est, &c. quod Comes Octauianus alienauit cum consensu & ratificatione Comitis Hieronymi donatoris per quam ratificationem facta penitus reuocatum pactum prohibitiuum alienationis, quod licuit donatori accidente consensu donatarij, etiam in præiudicium eorum ad quos alienata bona devolucebantur, iuxta doctrinam Bart. in l. qui Romæ §. Flavius ff. de verbo. oblig. quem secutisunt per-

multi relati a Gabriele, & Claro In motiuis allegati, & magis in specie sic respondit Alex. in consil. 204. nu. 3. & 4. lib. 7.

Respondeatur ex sententia Crauetta in dicto consil. 19. num. 11. Alexandrum, malè respondisse aduersus communem aliorum opinionem supra relatum, quod quando donatio t̄ hæc facta secundis vocatis, est eorū nomine stipulata à notario, reuocari non potest à donatore, etiam cum consensu primi donatarij. Nec repugnat doctrina Bartoli in dicto §. Flavius, & sequentio, quia procedit, quando non fuit adhibita stipulatio notarii, vt diximus supra.

Nec repugnat, quod subiectur statim in eiusdem motiuis, quod nostro in casu nulla fuit facta stipulatio à notario pro filiis in isto capite alienationis prohibita in quo Comes Octauianus, & notarius fuerunt potius duo rei promittendi, & non stipulandi, iuxta tradita per Surdum in decif. 229. num. 19. Nam respondeatur, notarium in actu donationis facta à Comite Hieronymo fratribus suis eorumque filiis, & descendantibus adhibita promissione solempni de ipsa donatione quāvis de causa non reuocanda fuisse stipulatum donationem ipsam pro dictis filiis, & descendantibus, quæ quidem

57. stipulatio t̄ efficit donationem irreuocabilem, vt ex omnium sententia diximus supra post Baldum in dict. l. cū à Socero. Et propterè minimè necesse fuit quod in prohibitione alienationis adhiberetur alia stipulatio notarii pro dictis filiis & descendantibus quia, satis dici debet adhibita, cuin prohibita reuocatione donationis censeatur etiam prohibitus omnis actus, quo dici posset donatorem voluisse renocare, sicuti est alienatio hæc de qua agitur. Praterè, in ipsam prohibitione alienandi in extraneos, ita scriptum legitur. Hystamen pacis, conuentibus, & conditionibus in principio, medio, & fine præsentis contractus, & instrumenti, & in qualibet eius parte solēni stipulatione vallati, quod nemo ipsorum donatoriorū possit modo aliquo bona donata, in totum vel in parte alienare, &c. Illa verba, stipulatione vallati, significant, stipulationem etiam à notario adhibitam, quam ipsi donator & donatarij voluerunt esse repetitum in quacunque parte ipsius instrumenti. Erillud nomen donatarium, comprehendit etiam filios, & descendantes dictorum fratribus, quibus facta fuit donatio. Cum & illius acquisita fuerit donatio post mortem parentum suorum.

Secundo, obicitur in eisdem motiuis pag. 2. à tergo vers. Nec obstat si replicerit, &c. magnā esse differencentiam inter donationem factam duobus fratribus, & secundam factam filijs, & descendantibus ipsorum fratrum, post eorum scilicet mortem. Nam illa prima perfecta dicitur, ex quo purè facta est, dicitur etiam effecta irreuocabilis, ob adhibitam stipulationem notarii

58. iuxta l. abienti C. de donatio. Illa vero secunda t̄ facta filijs in spe consistens, consideratur tanquam accessoria, vt considerant Didacus Couarr. in lib. 1. varia. resolut. cap. 14. num. 11. & Iulius Clarus in §. donatio. q. 13. vers. contrariam autem sententiam, &c. qui cōcludunt in omnibus casibus (motuorum verba hæc sunt) præter quam in casu l. quoties. C. de donatio. quæ sub modo actionem absenti non queri ante acceptationem, etiam non stipulante. Et quamvis per stipulationem notarii possit agi ante cessionem, nihilominus oportet ratificationem aut acceptationem absenti esse fecutam, citant textum in l. si ego. ff. si certum p̄t. & attestant de communi opinione. Quare (ita subiectur in motiuis) satis sufficere videatur ad probandum, quod secundum opinionem Couarr. nulla actio acquiratur absenti ante acceptationem absque eo, quod discutatur alter articulus, an ius acquisitionis per stipulationem notarii fuerit reuocabile, nec nequa licet esset irreuocabile, tamen in

casu nostro in quo contractus, ut appareat, fuit vltro citroque obligatorius, ratificatio necessaria est, vt respondeant Rubeus Alex. in consil. 117. num. 5. Parisius in consil. 77. numer. 29. & 36. lib. 1. Marchabrunus in consil. 25. num. 9. & in consil. 30. numer. 209. & numer. 225. & nouissime Thessalus in decif. 1. o. nu. 10. vers. amplia vltimo, qui alios referit.

Respondeatur, & primum dicimus, duas quidem esse donationes, sicuti lauissimè probauimus supra in prima conclusione, & vna venit post alteram ordine successivo non tamen tanquam accessoria, sed æque principaliter, cum sint inter se diuissa & separata, vt diximus supra in hac ipsa conclusione.

Secundo dicimus, tam primam donationem factam fratribus, quam secundam factam filiis, & descendantibus ipsorum fratrum esse irreuocabilem, si notarius absentem nomine sit stipulatus, sicuti in specie de secunda donatione facta filiis, & descendantibus scribunt doctores supra relati, inter quos retuli etiam Didacum Couarr. Rubeum Parisium, & Iulium Clarum.

Tertio obicitur in eisdem motiuis pag. 3. fac. 1. vers. secundo dato, & c. quod & si concedimus donationem factam Comiti Casari esse irreuocabilem, non propterea ipsi Comiti agenti competit actio, nisi fortasse ad 60. interesse contradonatorem, qui donationem reuocavit, vel contra illius hæredes, qui forsan non potuerint reuocare, & sic contravenire, vt declarat Couarr. in rub. extra de testam. in 3. parte num. 13. vbi constituit notabilem differentiam quando ante acceptationem donatarij fuit in re donata qua situm ius tertio titulo vniuersali, vel titulo particulari, quia in primo casu ius quasitum donatario non obstat, cum successor in iure salis teneatur stare donationi, singulis verò, in quem translatum est dominium non tenetur. l. quoties. C. de rei vindicat. Et in his terminis ita in motiuis subiectur, loquuntur Vicentius Francus in decif. 339. Surdus in decif. 111. & in decif. 206. num. 7. & Hondeodus in consil. 37. Tiraquellus de iure constituti in 3. parte limitatione 30. num. 9. & num. 51. Tessalus in decif. 70. num. 5. & Socinus iun. in consil. 67. n. 9. lib. 3. affirmant 61. donatorem t̄ posse alteri donare vel vendere, & aliter alienare rem prius alii absenti donatam, & a notario eius nomine stipulatam, si ipse donatarius nondum habuit ipsam donationem, ex dicta. le. quoties. C. de rei vind.

Respondeatur primo nostro in casu cessare dispositionem dicta. l. quoties. C. de rei vind. Hoc facile demonstrari potest, vno præmisso, & præsupposito, quod facta donatione acquisitum, fuit dominium, & possessio dicto Comiti Octauiano donatario. Nam Comes Hieronymus donator præsentē ipso Comite Octauia non constituit se eius nomine tenere, & possidere bona hæc donata, quæ quidem clausula cōstitutū operatur translationem ipsius dominij, & possessionis in ipsum donatarium adēd ut si donator alteri postea donaret, & naturalem possessionem eius prius tradaret, quam primū donatario ipse primus adhuc præfereretur secundo. Ita scribunt Albericus in rub. C. de donatio. colu. 1. vers. quid si faciens, Angelus in consil. 218. Visa narratione in vltimo dubio, Iason in dicta l. quoties col. 4. nu. 16. vers. Immo fortius inuenio. Tiraquellus in Tract. de iure constituti in prima parte num. 23. Patius in consil. 69. num. 155. lib. 3. Et præterea ipse Comes Octauianus donatarius re ipsa adeptus est possessionem naturalem horum bonorum statim fere facta ipsa donatione. Hoc præmisso & præsupposito, dicimus Comitem Hieronymum donatorem non potuisse suo facto & consensu transferre aliquod ius in cantelmaum emptorem, in præiudicium Comiti Casaris. Nam ab ipso Comite Hieronymo sua donatione